

Sygn. akt I PK 352/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa E.D.M.
przeciwko Wyższej Szkole [...] w B.
o odszkodowanie i zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 października 2017 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 19 lipca 2016 r., sygn. akt V Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, bez
obciążania skarżącej kosztami zastępstwa procesowego strony
pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 19 lipca 2016 r. oddalił apelację powódki E.D.M. od wyroku Sądu Rejonowego w B. VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 kwietnia 2016 r. oddalającego powództwo o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia (punkt I), umorzył postępowanie o zapłatę wynagrodzenia za maj 2015 r. (punkt II) oraz odstąpił od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego (punkt III). Sąd drugiej instancji podzielił ocenę Sądu Rejonowego, że powódka naruszyła wykonywanie podstawowych obowiązków pracowniczych w stopniu kwalifikowanym i „w ciągu”

lekceważenia istotnych powinności ze stosunku pracy, co uzasadniało niezwłoczne rozwiązanie z nią umowy o pracę. Ponadto nie udowodniła rzekomej dyskryminacji w zatrudnieniu.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy: 1/ art. 378 § 1 w związku z art. 382 k.p.c. przez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji i niedokonanie przez Sąd drugiej instancji własnych ustaleń faktycznych w zakresie pominiętym przez Sąd pierwszej instancji, niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy, przez co doszło do zastosowania przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego do niedostatecznie ustalonego stanu faktycznego, 2/ art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji i nierozpoznanie zarzutów apelacji dotyczących braku wskazania w wyroku Sądu pierwszej instancji przyczyn, dla których odmówił on wiarygodności i mocy dowodowej licznym dowodom sprzecznym z ustaleniami stanu faktycznego dokonanymi przez ten Sąd, 3/ art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji oraz nierozpoznanie zarzutów powódki naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 52 § 1 i § 2 oraz art. 18^{3b} § 1 k.p., 4/ art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 oraz art. 387 § 2¹ k.p.c. przez wadliwe sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku z powodu zastosowania przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego do niedostatecznie ustalonego stanu faktycznego, a ponadto w sposób uniemożliwiający prześledzenie toku rozumowania tego Sądu i kontrolę instancyjną wskutek niewskazania ustaleń faktycznych oraz przyczyn, dla których Sąd drugiej instancji odmówił wiarygodności i mocy dowodowej licznym dowodom sprzecznym z ustaleniami stanu faktycznego dokonanymi przez Sądy obu instancji. Ponadto skarżąca zarzuciła naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie: 1/ art. 52 § 1 pkt 1 k.p. „poprzez zastosowanie”, podczas gdy przepis ten nie pozwala na rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia w sytuacji, gdy pracownikowi w związku z jego zachowaniem nie można przypisać winy w postaci umyślności lub rażącego niedbalstwa, 2/ art. 52 § 2 k.p. „poprzez niezastosowanie, podczas gdy przepis ten winien być zastosowany nawet w stanie faktycznym ustalonym przez sąd pierwszej i drugiej instancji”.

Wskazując na powyższe skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej wskutek ewidentnych naruszeń przez Sąd drugiej instancji przepisów postępowania, które legły u podstaw zaskarżonego wyroku, jak też przepisów prawa materialnego skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem. Wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania, a w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku - o jej oddalenie oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca powołała się na jej oczywistą zasadność z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., co wymagało stosownego wyводу prawnego, że w sprawie doszło do kwalifikowanego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz wykazania, że w wskutek takiego naruszenia prawa zaskarżony wyrok sądu drugiej instancji był ewidentnie wadliwy (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, LEX nr 1101690 oraz powołane tam orzecznictwo). W ocenie Sądu Najwyższego, skarżąca nie wykazała, aby Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w kwalifikowanym rozumieniu, ani że zaskarżony wyrok był oczywiście wadliwy, ponieważ zarzuty kasacyjne ograniczały się w istocie rzeczy do polemiki z ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku oraz oceną zebranych dowodów, co usuwa się spod rozeznania kasacyjnego, zważywszy że zgodnie z art. 389⁹ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. W konsekwencji Sąd Najwyższy

był związany miarodajnymi ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), z których wynikało, że po odwołaniu męża powódki ze stanowiska rektora pozwanej uczelni nie wykonywała ona lub rażąco lekceważyła obowiązki pracownicze w pozwanej uczelni, np. odbywała prywatne podróże w czasie pracy bez usprawiedliwienia tych nieobecności w pracy, czy przedstawiła zwolnienie lekarskie w spóźnionym terminie, bo bez wcześniejszego powiadomienia pracodawcy o przyczynie nieobecności w pracy. Już takie zachowanie stanowiło uzasadnione przyczyny natychmiastowego rozwiązania umowy o pracę z powódką, ponieważ pozostawanie w związku małżeńskim z kierownikiem zakładu pracy (byłym rektorem strony pozwanej) nie zwalniało ani nie usprawiedliwiało kwalifikowanego naruszania podstawowych obowiązków ze stosunku pracy. Ponadto w skardze kasacyjnej zabrakło argumentów o kwalifikowanym naruszeniu przepisów o dyskryminacji lub nierównym traktowaniu powódki w zatrudnieniu, czego skarżąca nie udowodniła. Oznaczało to, że w przedmiotowej skardze kasacyjnej nie wykazano także jej rzekomo oczywistej zasadności, która byłaby widoczna od razu bez wnikania w szczegóły sprawy oraz bez potencjalnej potrzeby uzupełnienia materiału dowodowego oraz jego ponownej oceny, co na ogół usuwa się spod rozeznania kasacyjnego w rozumieniu art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., o kosztach procesu orzekając na podstawie art. 102 k.p.c.

as